

Rok XXXII nr 3 (300) marzec 2026

Do użytku wewnętrznego

Być Kościołem

MIESIĘCZNIK PARAFII PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO W GLIWICACH

Wielkanoc 2026

**Zmartwychwstanie -
fundament naszej
wiary**

300

Miłość silniejsza niż wszystko

Drodzy Bracia i Siostry, umiłowani Parafianie!

W świetle poranka Paschy, gdy cisza pustego grobu rozbrzmiewa radosnym „Alleluja”, nasze serca na nowo odkrywają, że Życie zwyciężyło śmierć, a Miłość okazała się silniejsza niż wszystko, co nas przytłacza.

Chrystus Zmartwychwstały przechodzi dziś pośród nas – tak jak przeszedł przez zamknięte drzwi Wieczernika – i przynosi dar pokoju. Niech ten pokój zamieszka w Waszych domach, w Waszych rodzinach, w codziennych troskach i nadziejach.

Niech światło Paschy rozjaśnia mroki zwątpienia, niech ogrzewa to, co chłodne, i podnosi to, co osłabione. Niech każdy z nas poczuje się dotknięty łaską nowego początku – tej cichej, ale potężnej siły, która rodzi się ze spotkania ze Zmartwychwstałym.

Życzę Wam, abyście pozwolili się odnaleźć Chrystusowi – tak jak pozwoliła się odnaleźć Maria Magdalena w ogrodzie o poranku. Bo On zna nasze imiona i wzywa nas do życia pełnego nadziei.

Niech te Święta będą czasem odnowienia ducha, pogłębienia relacji z Bogiem i drugim człowiekiem oraz odkrywania na nowo daru wspólnoty Kościoła.

Z serca Wam błogosławię –

Wasz proboszcz, o. Stanisław Madejczyk CSsR

Nabożeństwa Wielkiego Tygodnia

Spowiedź

Poniedziałek, Wtorek, Środa:	6:00-10:00	17:00-19:00	Piątek:	7:00 - 18:00
Czwartek:	7:00-12:00	15:00-18:00	Sobota:	7:00 - 15:00

Liturgia

Czwartek 7:00 – Jutrznia

18:30 – Liturgia Wieczery Pańskiej, po Liturgii do 22:00 adoracja

Piątek 7:00 – Jutrznia

9:00 – Droga Krzyżowa

15:00 – Koronka do Miłosierdzia Bożego

18:30 – Liturgia Męki Pańskiej. Po Liturgii do 22:00 adoracja przy Grobie Pańskim

Sobota 7:00 – Jutrznia

9:00 – 15:00 - poświęcenie pokarmów (co 60 min.)

20:00 – Liturgia Wigilii Paschalnej z procesją rezurekcyjną (przynosimy świece)

Niedziela 6:30 – Msza św. z Błogosławieństwem Eucharystycznym,

8:00, 9:30, 11:00, 12:30, 16:00, 18:00 – Msze św.

WYPŁYŃ NA GŁĘBIĘ

29 marca 2026 **Niedziela Palmowa**

Iz 50, 4-7 Ps 22 Flp 2,6-11 Mt 26,14 – 27,66

Boże mój, Boże, czemuś mnie opuścił? (Ps 22,2)

TRIDUUM PASCHALNE

2 kwietnia 2026 **Wielki Czwartek**

Wj 12,1-8.11-14 Ps 116B 1Kor 11,23-26 J 13,1-15

Jezus, wiedząc, że nadeszła godzina Jego, by przeszedł z tego świata do Ojca, umiłował swych na świecie, do końca ich umiłował. (J 13,1)

3 kwietnia 2026 **Wielki Piątek**

Iz 52,13 – 53,12 Ps 31 Hbr 4,14-16; 5,7-9 J 18,1 – 19,42

Przybliżmy się więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy doznali miłosierdzia i znaleźli łaskę pomocy w stosownej chwili. (Hbr 4,16)

4 kwietnia 2026 **Wigilia Paschalna**

Rdz 1,1 – 2,2 Ps 104 Rdz 22,1-18 Ps 16 Wj 14,15 – 15,1 Wj 15 Iz 54,4a.5-14 Ps 30 Iz 55,1-11 Iz 12
Ba 3,9-15.32 – 4,4 Ps 19 Ez 36,16-17a.18-28 Ps 42 Rz 6,3-11 Mt 28,1-10

Bo góry mogą się poruszyć i pagórki się zachwiać, ale miłość moja nie odstąpi ciębie. (Iz 54,10)

5 kwietnia 2026 **Wielkanoc**

Dz 10,34a.37-43 Ps 118 Kol 3,1-4 (1Kor 5,6b-8) J 20,1-9

Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On, dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła. (Dz 10,38)

6 kwietnia 2026 **Poniedziałek Wielkanocny**

Dz 2,14.22-32 Ps 16 Mt 28,8-15

Zachowaj mnie, Boże, bo chronię się do Ciebie. (Ps 16,1)

12 kwietnia 2026 **II Niedziela Wielkanocna Święto Bożego Miłosierdzia**

Dz 2,42-47 Ps 118 1P 1,3-9 J 20,19-31

On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei. (1P 1,3)

19 kwietnia 2026 **III Niedziela Wielkanocna**

Dz 2,14.22-32 Ps 16 1P 1,17-21 Łk 24,13-35

Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze? (Łk 24,32)

Czasami się wydaję, że opuścił, że zapomniał, że jest daleko, że Go nie interesuje, co się z nami dzieje.

Ale On kocha do końca, bez względu na wszystko, jest zawsze gotowy pomóc, chronić, wyjaśniać, dawać nadzieję.

Mówi do nas, ale czy nasze serce Go słucha?

300

Zakładam, że większość z czytelników *Być Kościołem* zna historię dzielnych obrońców Termopil, których jak głosi legenda było właśnie 300. Taki też był tytuł głośnego filmu Zacka Snydera opowiadającego o tym epizodzie wojny grecko-perskiej. Przypomnijmy – grecki król Leonidas z około 300 żołnierzami udał się do przełęczy Termopile, aby zatrzymać wielokrotnie większą armię króla Persów. Dramatyzm tego wydarzenia polega na tym, że idący do Termopil wiedzieli, że wygrana nie jest możliwa, a oni sami skazani są na śmierć. Sama bitwa nie miała większego znaczenia militarnego, ale do dzisiaj stanowi symbol męstwa i poświęcenia dla wyznawanych wartości.

Dlaczego o tym wspominam? Właśnie teraz i w tym miejscu? Odpowiedź jest oczywista. Chciałbym w ten sposób uczcić i uhonorować wszystkich tych bohaterów, którzy ponad 30 lat temu napisali, opracowali, złożyli i wydrukowali pierwszy numer naszego parafialnego pisma pt. **Być Kościołem**. Egzemplarz, który trzymamy w ręku nosi właśnie numer **300**. Uważam to wydarzenie, za wielki powód do dumy i świętowania. Nie wiem czy są w diecezji inne pisma mogące się pochwalić tak długim istnieniem? Być może, ale cokolwiek byśmy powiedzieli, to tak długie trwanie zasługuje na ogromny szacunek. W życiu parafii jest bodaj najbardziej namacalnym materialnie śladem jej istnienia. Oczywiście parafia istniała wcześniej i pewnie będzie istniała później, niezależnie od naszego pisma, ale to ono świadczy najpełniej o nas samych. O tym jaka jest nasza parafialna kondycja. To historia opowiedziana na kilku tysiącach stron. Zawierająca kilka tysięcy zdjęć dokumentujących setki wydarzeń. Jak o tym wszystkim opowiedzieć? Nie wiem. Trzeba oddać głos inicjatorom i wsłuchać się w to, co chcą nam przekazać. Musimy jednak uznać, że ta historia, podobnie jak Greków, jest historią heroiczną i dlatego wartą wspomnienia. Z naszej, dzisiejszej perspektywy trzeba tylko mieć nadzieję, że *Być Kościołem* będzie trwało przynajmniej przez kolejne 300 numerów.

Dlatego raz jeszcze na ręce obecnej redakcji i wszystkich, którzy przez te ponad trzydzieści lat poświęcali czas i energię na redagowanie Pisma – wielkie Dziękuję i przysłówiowe - Bóg zapłać !!

Tomasz Iwasiów

Być Kościołem

Nr 1
Maj 1995

Miesięcznik
Parafii Św. Krzyża

Nagłówek pierwszego numeru *Być Kościołem*

Z radością witam w życiu naszej parafii pismo „Być Kościołem”, które - jak mamy nadzieję - wyjdzie na przeciw oczekiwaniom wszystkich parafian. Ufam, że stanie się już trwałym elementem życia rodziny parafialnej, gdzie będziemy mogli odnajdywać nie tylko najbardziej potrzebne informacje z życia parafii, ale także będzie - poprzez różnego rodzaju artykuły - pomocą dla każdego parafianina w coraz lepszym zrozumieniu co to znaczy „być Kościołem”.

o.S.Kukulka - Proboszcz

Nasze sprawy

W maju 1995 r. ukazał się pierwszy numer miesięcznika parafialnego *Być Kościołem*. Kilka osób, które utworzyły jego redakcję pisały wcześniej i rozprowadzały wśród parafian okazjonalne teksty nawiązujące do różnych wydarzeń w parafii. Było to swoistym przygotowaniem do późniejszego zaangażowania, ale też pozwoliło zauważyć potrzebę wydawania regularnego pisma publikującego artykuły o bardzo „naszych”, parafialnych sprawach. Do dzisiaj to założenie jest najważniejsze, a czy jest należycie realizowane pozostawiamy ocenie czytelników.

Jak zwykle przy podobnych inicjatywach początki były trudne. Miesięcznik był drukowany na czarno-białym powielaczu w formacie A4 w nakładzie 1000 egzemplarzy i najczęściej miał 6 stron. Zdarzały się numery 4- i 8-mio stronicowe. Próby dodawania do tekstów zdjęć kończyły się fatalnie. Uczyliśmy się robić porządną korektę tekstów i unikania błędów merytorycznych. Od 2001 r. podjęto próby druku kolorowego. Początkowo tylko okładki, ale ponieważ druk zlecano już wtedy drukarni, wkrótce jakość znacznie poprawiono. Począwszy od numeru 70 do dzisiaj *Być Kościołem* jest drukowany w kolorze w formacie B5.

Od początku istnienia miesięcznik jest archiwizowany w Archiwum Prowincjalnym Redemptorystów w Tuchowie. W liście z okazji wydania 100. numeru w marcu 2006 r. odpowiedzialny w tym czasie za archiwum o. Stanisław Markiewicz CSsR pisał m.in.: *Ponad dziesięcioletni okres czasu, po którym ukazuje się setny, jubileuszowy numer miesięcznika Być Kościołem uprawnia, aby wszystkim, którzy kontynuowali to dzieło, złożyć szczerze gratulacje oraz wyrazy uznania za wielką i wytrwałą pracę, za podjęty i poniesiony trud dla dobra tych, którzy brali do ręki ten miesięcznik, by stąd czerpać światło i siłę, jak żyć piękniej i lepiej.* Pamiętam, jak wielkie wrażenie list ten wywarł na ówczesnej redakcji. Trzeba było 10 lat, aby zrozumieć, że skromne parafialne pismo może być okazją pięknej służby. Pamiętam, jak ktoś powiedział wtedy: *To nie jest pochwała. To przypomnienie o odpowiedzialności.*

Wyjawszy pewne perturbacje na przełomie wieku, jestem w redakcji *Być Kościołem* od początku, a wraz ze mną jeszcze kilka osób. Mam nadzieję wyrazić opinię ich wszystkich: warto poświęcać swoje zaangażowanie w tworzenie tego pisma, bo to ogromnie pomaga żyć w parafialnej wspólnotcie, rozumieć jej potrzeby i umieć o tym rozmawiać.

Z okazji wydania 300. numeru *Być Kościołem*, w imieniu wszystkich odpowiedzialnych za to pismo chciałbym po pierwsze podziękować czytelnikom. Bo to, że miesięcznik znika z półki z tyłu naszego kościoła uzasadnia jego istnienie. A po drugie mam nadzieję, że kształtujący się powoli nowy skład redakcji podniesie poziom pisma podtrzymując jego najważniejszy cel – prezentowanie „naszych spraw”.

Zbigniew Ogonowski

INTENCJE ŚWIATOWEJ SIECI MODLITWY PAPIEŻA KWIECIEŃ 2026

Za kapłanów w kryzysie. Módlmy się za kapłanów przeżywających kryzys powołania, aby doświadczyli wspierającej obecności, zrozumienia i modlitwy wspólnoty.

Stół, który daje siłę do drogi

Przed nami najważniejsze dni w roku – Święte Triduum Paschalne. To czas, w którym towarzyszymy Jezusowi w Jego przejściu ze śmierci do życia. W tym miesiącu nasza formacja ucznia-misjonarza zatrzymuje się przy Wieczerniku. To tam, w Wielki Czwartek, Jezus ustanowił Eucharystię – pokarm, bez którego nasza misja szybko by wygasła.

Często myślimy o misjonarzach jako o ludziach, którzy „coś robią” dla innych. Jednak zanim uczeń zacznie działać, musi najpierw usiąść do stołu z Mistrzem. Musi pozwolić się nakarmić. Eucharystia to nie tylko pamiątka wydarzeń sprzed wieków, to realne spotkanie, które nas przemienia. Jeśli chcemy nieść Chrystusa do naszych domów, miejsc pracy czy sąsiadów w Gliwicach, musimy najpierw sami Nim nasiąknąć.

W logo naszego programu duszpasterskiego widzimy postaci zgromadzone wokół Chrystusa, idące razem z nim. To obraz komunii, bo słowo to pochodzi z łacińskiego *communio*, czyli wspólnota. Wielki Czwartek przypomina nam, że nie jesteśmy „samotnymi wyspami”. Wspólny posiłek przy ołtarzu buduje nas jako wspólnotę parafialną. Kiedy przyjmujemy komunię – Chleb Życia, stajemy się *communio* – wspólnotą Kościoła, czyli Jego Ciałem. A to Ciało ma konkretne zadanie: służyć.

Podczas liturgii Wielkiego Czwartku przeżyjemy również obrzęd umycia nóg na pamiątkę Jezusa, który w Wieczerniku nie tylko łamał chleb, ale też umywał nogi uczniom. To pierwsza lekcja misji. Misjonarz to nie „nauczyciel z góry”, ale sługa, który nie boi się pochylić nad trudem drugiego człowieka. Wszyscy jesteśmy zaproszeni, by z tej wielkoczwartkowej liturgii wynieść nie tylko wzruszenie, ale gotowość do pomocy tym, którzy żyją obok nas.

Triduum Paschalne to nie tylko liturgia w kościele. To „szkoła życia” dla ucznia-misjonarza. W Wielki Piątek, pod Krzyżem uczymy się współczucia i odwagi trwania przy tych, którzy cierpią. Zmartwychwstanie zaś to moment, w którym uczeń otrzymuje pewność, że miłość zwycięża, i z tą nowiną zostaje posłany do świata. Przechodząc przez te dni, odkrywamy, że nadzieja, o której pisaliśmy w poprzednich miesiącach, ma swoje najgłębsze źródło właśnie w Poranku Wielkanocnym.

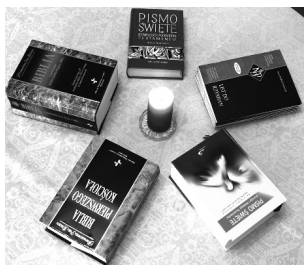
Zadania dla ucznia-misjonarza:

- *Dziękczynienie za wspólnotę*: Podczas Liturgii Wielkiego Czwartku podziękuj Bogu za konkretną osobę z naszej parafii, która Twoim zdaniem swoim życiem pokazuje, co to znaczy być uczniem Jezusa.
- *Eucharystia „na wynos”*: Po przyjęciu Komunii Świętej w te święta, pomyśl o jednej konkretnej osobie, której brakuje nadziei. Odwiedź ją, zadzwoń lub pošlij dobre słowo – niech ta radość ze spotkania z Chrystusem „wyjdzie” poza mury kościoła.

Złota zasada: Nie idź głodny.

- *Karmienie serca*: Misja bez modlitwy to tylko aktywizm. Znajdź czas na chwilę adoracji przy Ciemnicy lub Bożym Grobie.
- *Zadaj pytanie*: „Panie Jezu, komu w te święta mam przynieść odrobinę Twojej miłości?”

Relacja z Bogiem buduje się przy wspólnym stole. Niech tegoroczne Triduum będzie dla nas czasem odnowienia sił do bycia autentycznymi świadkami w naszej codzienności.

Panie, gdybyś tu był...

18.03.2026 r.

Historia wskrzeszenia Łazarza (J 11,45) jest jednym z bardziej znanych fragmentów Pisma Świętego Nowego Testamentu. Należy jednocześnie do najdłuższych opowiadań zapisanych w Ewangeliach. Odnotował ją tylko św. Jan (w Ewangeliach synoptycznych, nie występuje). Pisma św. Jana nie są łatwe w czytaniu i interpretacji. Duży ładunek rozważań teologicznych sprawia, że wspomniana na poprzednim spotkaniu Kręgu Biblijnego (*Być Kościołem* nr 299) formuła „do mnie i o mnie”, która powinna przyświecać lekturze Pisma Świętego, sprowadza się w znacznej mierze do prób wyjaśniania miejsc trudnych, czy zaskakujących.

Na początku historii zdziwienie może budzić zwłoka w udaniu się do Łazarza na wieść o jego chorobie. Prawdopodobnie chodzi o to, że w tamtych czasach uważano iż w czwartym dniu po zgonie duch zmarłego ostatecznie opuszcza ciało i zaczyna się proces zepsucia (pojawia się odór, zwłaszcza w tamtejszym klimacie). Jednocześnie Jezus mógł chcieć mieć pewność śmierci Łazarza; nie dla siebie, dla innych. Motywacją opóźnienia pójścia do Betanii było to, by „Syn Boży został otoczony chwałą” i aby „uwierzyli jego uczniowie”. Jezus nawet wyraził radość z tego powodu, co może się wydawać dziwne w sytuacji śmierci przyjaciela. Ta śmierć jednak nie była Mu obojętna. „Wzruszył się w duchu, rozrzewnił i zapłakał”. To bardzo ludzka reakcja, uprawomocniająca również nasze emocjonalne przeżywanie śmierci bliskich osób.

Czy choroba Łazarza musiała skończyć się śmiercią? Obie siostry Łazarza, Maria i Marta, niezależnie od siebie zwróciły się do Jezusa w tak samo „Panie, gdybyś tu był, mój brat by nie umarł”. Marta dodała z nadzieją „Lecz i teraz wiem, że Bóg da Ci wszystko, o cokolwiek byś prosił Boga”. Również inni mówili „Czy Ten, który otworzył oczy niewidomemu, nie mógł sprawić, by on nie umarł?” To takie ludzkie, takie nasze! Pretensje do Boga: gdybyś tu był... dlaczego Cię tu i teraz właśnie nie było... gdzie byłeś Panie?...

Oczywiście, Jezus mógł sprawić, by Łazarz nie umarł, mógł przyjść do chorego i uzdrowić go. Ale Jemu chodziło o coś więcej. Historia Łazarza, a także pozostałe dwa czytania i Psalm z V Niedzieli Wielkiego Postu (Ez 37,12-14; Ps 130; Rz 8,8-11) zawierają ważną i wielką obietnicę zmartwychwstania dla każdego z nas. Jezus powiedział do Marty: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, to choćby umarł, żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?”

Każdy! Każdy ochrzczony już rozpoczął proces zmartwychwstania. Każdy kto żyje i wierzy w Mesjasza, Syna Bożego. Wystarczy wierzyć. W efekcie „Wielu spośród Żydów przybyłych do Marii, ujrawszy to, czego Jezus dokonał, uwierzyło w Niego.”

Piotr Gawor

**Kolejne spotkanie Kręgu Biblijnego odbędzie się w środę, 15 kwietnia 2026 r.
o godz. 19:00 (po Mszy św. wieczornej)
Rozważać będziemy teksty czytane na III Niedzielę Wielkanocną (19.04.2026)
Zapraszamy!**

Serce zwrócone ku Jezusowi

W naszej parafii trwa piękne i ciche dzieło – codzienna adoracja Najświętszego Sakramentu w kaplicy adoracji, od godziny 6:00 do 19:00. To czas szczególnej bliskości z Panem Jezusem, który czeka na nas w ciszy, gotowy przyjąć nasze troski, radości i pragnienia.

Kiedyś wielu z Was odpowiedziało na zaproszenie, podejmując stały, godzinny dyżur adoracji. Dziś pragnę ponowić to zaproszenie – serdecznie i z nadzieją – abyśmy jeszcze liczniej włączyli się w to dzieło.

W książce „In Sinu Jesu” odnajdujemy głębokie wezwanie do bycia przy Sercu Jezusa, do trwania przy Nim w milczeniu i miłości. Pan nie potrzebuje wielu słów – pragnie naszej obecności. Adoracja to nie jest „kolejny obowiązek”, ale dar – czas, w którym Bóg działa w nas, przemienia serce, daje pokój i światło.

W 2024 roku przeżywaliśmy w naszej diecezji Kongres Eucharystyczny. Był to czas szczególnej łaski i przypomnienia, jak wielkim skarbem jest obecność Jezusa w Najświętszym Sakramencie. Niech owoce tamtych dni wciąż w nas trwają i przynoszą konkretne decyzje wiary – także w postaci wiernej adoracji. Dlatego Was proszę – rozważcie w sercu możliwość poświęcenia jednej godziny w tygodniu. Może to być poranek, południe czy popołudnie, czas który ofiarujemy Jezusowi, a który On przemienia w błogosławieństwo dla nas, naszych rodzin i całej parafii. Nawet jedna godzina ma ogromną wartość.

Zapisy na adorację prowadzone są przy furcie klasztornej. Zachęcam, aby podejść, zapytać, wybrać dogodny czas i wpisać się na listę. Każda osoba jest ważna, każde „tak” ma znaczenie.

Z całego serca dziękuję wszystkim, którzy już podjęli się czuwania przy Panu. Wasza wierność i modlitwa są wielkim darem dla całej wspólnoty. Niech Jezus obecny w Eucharystii wynagradza Wam swoją łaską i pokojem. Niech nasza kaplica adoracji będzie miejscem, gdzie bije serce parafii – serce zwrócone ku Jezusowi.

o. Stanisław Madejczyk, proboszcz

Reminiscencje wielkopostnych rekolekcji

Dar Chrztu Świętego

Jak co roku w pierwszych dniach Wielkiego Postu odbyły się w naszej parafii Rekolekcje Wielkopostne, które prowadził o. Krzysztof Wąsiewicz CSsR. Pierwsze dni Wielkiego Postu są okazją, aby przypomnieć prawdy naszej wiary, o których bardzo czysto nie pamiętamy.

W tym roku ojciec rekolekcyjista skupił się na Sakramencie Chrztu Świętego, który większość z nas przyjęła jako niemowlęta, gdy nasi rodzice przynieśli nas do kościoła. To rodzice dając nam możliwość *zanurzenia w wodzie* umożliwili nam przyjęcie najcenniejszego Bożego daru, stanowiącego fundament całego naszego chrześcijańskiego życia.

Ojciec Krzysztof przypomniał nam prawdę, że przez chrzest otrzymaliśmy **dar**, mimo, że nic nie przynieśliśmy z sobą; **łaskę**, mimo obciążenia grzechem pierwotnym; **namaszczenie**, jako dar święty i królewski; **oświecenie**, ponieważ chrzest jest jaśniejącym światłem; **obmycie**, jako oczyszczenie i **pieczęć** – niezmywalny znak panowania Boga. To wszystko pozwoliło nam nabyć wielkie prawa, ale jednocześnie nałożyło na nas obowiązki. Prawem jest przede wszystkim otwarcie bramy do zbawienia i opieka Boga na każdy dzień. Mamy również pozwolenie, aby przyjmować inne sakramenty, słuchać i karmić się Słowem Bożym. Chrzest Święty czyni nas Bożymi dziećmi. I właśnie jako Boże dzieci mamy obowiązek świadczyć przed ludźmi o obecności Boga w naszym życiu.

Chrzest Święty opieczętowuje nas niezatartym znamieniem przynależności do Chrystusa, której nie wymazuje żaden grzech, chociaż grzech oddala nas od owoców zbawienia. Sakrament chrztu zostaje nam udzielony jeden raz i nie może zostać powtórzony. Stanowi węzeł jedności między wszystkimi, którzy się przez chrzest odrodzili.

Na zakończenie rekolekcji o. Krzysztof zaproponował, abyśmy podjęli trud zgłębienia prawdy o niezmierzonej mocy Sakramentu Chrztu – znaku nadziei naszego zmartwychwstania.

Urszula Włodarczyk

Br. Krystian Grabowski

W naszej wspólnocie zakonnej i parafialnej odbywa praktykę duszpasterską i pedagogiczną kleryk Krystian Grabowski z WSD Redemptorystów w Karkowie.

Br. Krystian pochodzi z Elbląga.

Na czas praktyki, która potrwa do końca czerwca polecamy go waszej modlitwnej opiece.

o. Stanisław Madejczyk, proboszcz

PIĄTEK W SANKTUARIUM

Wielki Piątek, 3 kwietnia 2026

8.00 Droga Krzyżowa; Stacja X Jezus odarty z szat

Odarty z szat, ale nie z godności.

15.00 Godzina Miłosierdzia

Nowenna do Miłosierdzia Bożego, którą mi nakazał Jezus napisać i odprawiać przed świętem Miłosierdzia. Rozpoczyna się w Wielki Piątek. – *Pragnę; abyś przez te dziewięć dni sprowadzała dusze do źródła Mojego miłosierdzia, by zaczerpnęły siły i ochłody i wszelkiej łaski, jakiej potrzebują na trudy życia, a szczególnie w śmierci godzinie.*

(Św. Faustyna, Dzienniczek 1209)

Szczegółową „instrukcję” odprawiania tej nowenny znajdziemy w Dzienniczku pod numerami 1210-1229.

Głębia Słowa Liturgii Wielkiego Piątku: Iz 52,13-53,12; Ps31; Hbr 4,14-16. 5,7-9;

J 18,1-19,42

Żołnierze zaś, gdy ukrzyżowali Jezusa, wzięli Jego szaty i podzielili na cztery części, dla każdego żołnierza jedna część; wzięli także tunikę. (J 18,23-24)

Psalmista przewidział to kilkaset lat wcześniej...

Okazja do sakramentu pokuty zgodnie z ogłoszeniami

Wielki Piątek nie jest najlepszym dniem do spowiedzi, ale jeśli jest taka potrzeba, to konfesjonały jeszcze czekają.

Piątek, 10 kwietnia 2026

Droga Światła; Światło zmartwychwstania

Zaskakująca jest dysproporcja między dyskrecją światła zmartwychwstania (nikt go nie widział) i jego niezwykłą energią (np. usunięcie kamienia zamykającego grób).

12.00 Głębia Słowa południowej Eucharystii: Dz 4, 1-12; Ps 118; J 21, 1-14

Kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym.

Stało się to przez Pana i cudem jest w naszych oczach. (Ps 118,22-23)

Kamieniem tym jest Chrystus. Człowiek w swojej wolności może Go odrzucić. Tylko co będzie z budowlą?

15.00 Godzina Miłosierdzia

O Boże litości, Ty Sam jeden usprawiedliwić mnie możesz i nie **odrzuć** mnie nigdy, gdy się udaję skruszona do miłosiernego Serca Twego, u którego nikt nie doznał odmowy, choćby był największym grzesznikiem. (Św. Faustyna, Dzienniczek 1730)

Każdy ma tę szansę. Jeden tylko warunek – skrucha...

6.00 – 19.00 Okazja do sakramentu pokuty i pojednania

Zasadniczym aktem Pokuty ze strony penitenta jest jednak żal, czyli jasne i zdecydowane odrzucenie popełnionego grzechu i postanowienie niegrzeszenia na przyszłość, z mi

Życie sanktuarium

łości do Boga, która odradza się przez skruchę. (Adh. JP II Reconciliatio et paenitentia, 31.III)
(...) z miłości do Boga!...

Piątek, 17 kwietnia 2026

Droga Światła; Światło żołnierzy pilnujących grobu

Nie wzięli pod uwagę możliwości pojawienia się światła od strony grobu. A gdy się pojawiło *zadrżeli z przerażenia i zamarli* (Mt 28,4)

12.00 Głębia Słowa południowej Eucharystii: Dz 5,34-42; Ps 27; J 6,1-15

Gamaliel, uczoney w Prawie: Zostawcie tych ludzi [apostołów] i puście ich! Jeżeli bowiem od ludzi pochodzi ta myśl czy sprawa, rozpadnie się, a jeżeli rzeczywiście od Boga pochodzi, nie potraficie ich zniszczyć, i oby się nie okazało, że walczycie z Bogiem. A jednak się okazało!

15.00 Godzina Miłosierdzia

Szczęśliwa dusza, która wzywa miłosierdzia Pańskiego. Doświadczy tego, co powiedział Pan, że bronił jej będzie jako Swej chwały, a któż się ośmieli **walczyć z Bogiem?**

(Św. Faustyna, Dzienniczek 598)

Historia uczy że, niestety, wielu się ośmieliło. I coraz ich więcej...

6.00 – 19.00 Okazja do sakramentu pokuty i pojednania

Grzechu się nie wymyśla, grzech się dostrzega.

(o. Krzysztof Wąsiewicz CSsR: myśl z tegorocznych rekolekcji wielkopostnych)

Piątek, 24 kwietnia 2026

Droga Światła; Światło stołu w gospodzie w Emaus

Jezus stał się dla uczniów niewidzialny. Na stole pozostał **chleb-Jego Ciało**, a w ich głowach światło wyjaśnionych po drodze Pism.

12.00 Głębia Słowa południowej Eucharystii: Dz 9,1-20; Ps 117; J 6,52-59

Żydzi sprzecyali się między sobą, mówiąc: «Jak On może nam dać swoje ciało do jedzenia?»

(J 6,52)

Sprzecyają się do dziś. Nie tylko Żydzi...

15.00 Godzina Miłosierdzia

Ojcie Przedwieczny, ofiaruję Ci **Ciało** i Krew, Duszę i Bóstwo najmilszego Syna Twojego, a Pana naszego Jezusa Chrystusa za grzechy nasze i świata całego; dla Jego bolesnej Męki miej Miłosierdzie dla nas. (Św. Faustyna, Dzienniczek 474-475)

6.00 – 19.00 Okazja do sakramentu pokuty i pojednania

Częste przystępowanie do Sakramentu (...) wzmacnia świadomość, że również mniejsze grzechy obrażają Boga i ranią **Kościół, Ciało Chrystusa**, a korzystanie z Sakramentu staje się pobudką i okazją do tego, by „w doskonalszy sposób upodabniać się do Chrystusa i wierniej ulegać głosowi Ducha Świętego”. (Adh. JP II Reconciliatio et paenitentia, 32)
Ciało Chrystusa nie tylko pokarmem; również wspólnotą. Tajemnice wiary!

Piotr Gawor

Matka Boska Niezawodnej Nadziei

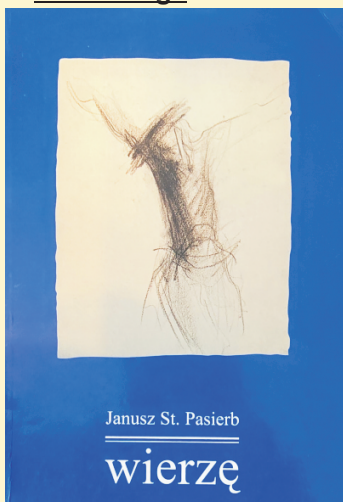

Jamna to mała miejscowość koło Zakliczyna w Małopolsce, doświadczona okrucieństwami II wojny światowej. Położona na zalesionym wzgórzu, była doskonałym miejscem dla partyzantów, którzy w tym rejonie intensywnie działali zadając Niemcom duże straty. Największe bitwy stoczył 600 osobowy I Batalion „Barbara” 16 Pułku Piechoty Armii Krajowej w drugiej połowie września 1944 r. Niemcy zgromadzili w tym rejonie prawie 5000 żołnierzy, chcąc okrążyć i zlikwidować walczących partyzantów. Jednak dzięki znajomości terenu, partyzantom udało się wymknąć okupantowi. Po ich wycofaniu, hitlerowcy palili wieś, strzelając do mieszkańców. Część z nich ukryła się w piwnicach. Z jednej z nich wyszła młoda matka z trójką dzieci, w tym z niemowlęciem na jednym ręku, a w drugiej trzymała obraz Matki Boskiej. Miała nadzieję, że okupanci zlitują się nad nią i dziećmi, ale zostali natychmiast rozstrzelani. Wydarzenia te wryły się w pamięć ocalałych mieszkańców wsi i okolicy.

Po wojnie wieś zaczęła się wyludniać. Bez perspektyw, bez drogi łączącej ze światem, podupadała. Nawet czteroklasowa szkoła została zamknięta z powodu braku dzieci. Władze postanowiły zalesić wieś gdy się wyludni. Jednak w 1983 r. zjawił się tu o. Jan Góra, dominikanin z Poznania, którego stryj był kiedyś proboszczem w Paleśnicy, parafii, do której należała Jamna. Wymyślił sobie, że w opuszczonym, drewnianym, zrujnowanym budynku szkoły stworzy ośrodek duszpasterstwa akademickiego. Gmina podarowała ziemię i tak powstał dom na Jamnej pod patronatem św. Jacka. O. Góra zwrócił się do poznańskiej malarki Małgorzaty Sokołowskiej z prośbą o namalowanie obrazu Madonny: *Matka Boża była najpiękniejsza, tak piękna, żeby wszyscy się w niej zakochali i żeby miała zieloną sukienkę, bo to jest kolor nadziei.*

Na współczesnym obrazie namalowanym na lipowej desce widnieje Madonna z Dzieciątkiem na prawej ręce. Oboje okryci są ciemnoniebieskim, z reflekssem zieleni płaszczem, włosy spięte z tyłu głowy okrywa chusta. Twarze Matki i Dziecka są piękne i bardzo do siebie podobne. Obraz wisiał w pokoiku służącym za kaplicę. O. Góra głosząc rekolekcje w Katowicach, dostał od słuchaczek w podzięcie za „złote słowa” złotą biżuterię na rozbudowę ośrodka. Wtedy powstał nowy pomysł – korony. Tu także, jakby sama Matka Boska czuwała. 3 czerwca 1998 r. na placu św. Piotra św. Jan Paweł II nałożył korony Matce Bożej i Dzieciątku. Ale o. Górze było mało... W 1999 r. zaczęła się budowa kościoła pod wezwaniem Matki Bożej Niezawodnej Nadziei i św. Jacka, który został poświęcony przez Prymasa Józefa Glempa 3 maja 2001 r. Ikona została umieszczona w prawej nawie. O. Andrzej Chlewicki, który po śmierci o. Jana Góry był kontynuatorem jego dzieła uważa, że już po koronacji zaczęły dziać się cuda, które zostały zapisane w księdze dziękczynnej.

Od początku nad całym projektem czuwała Matka Boska, jakby chciała, żeby wydarzenia wojenne nie poszły w zapomnienie, by pamiętano o młodej matce, jej dzieciach i mieszkańcach Jamnej. Teraz młodzi przychodzą do tej wyjątkowej urody Matki na Jamnie, patrząc w Jej oczy pełne dobroci i smutku powierzają swoje problemy, troski i marzenia, chcąc odnaleźć radość i sens życia.

Tolle et lege

Janusz St. Pasierb Wierzę

Od samego początku naszych rozmyślań o książkach w ramach cyklu *Tolle et lege* starałem się wyszukiwać takie książki, które przynajmniej dwa razy w roku byłyby odpowiednie na okoliczność dwóch najważniejszych świąt katolickich, Bożego Narodzenia i Wielkanocy. Obecny numer *Być Kościołem* jest właśnie jednym z tych szczególnych okazji. To jednak nie wszystko. Innym marzeniem, które mi przyświecało i przyświeca nieustannie jest zwrócenie większej uwagi na poezję. Tak się szczęśliwie złożyło, że udało się znaleźć książkę, która zaspokaja oba te marzenia.

Książka autorstwa ks. Janusza Pasierba jest pośmiertnym wyborem jego poezji. A warto przypomnieć, że jest autorem kilkudziesięciu książek z pogranicza teologii, kultury, sztuki, gdzie poezja odgrywa także dużą rolę. Dzieje się tak dlatego, że ks. Pasierb był człowiekiem niezmiernie wrażliwym na otaczający go świat. Jako profesor i wykładowca akademicki, potrafił opowiadać o trudnych kwestiach w sposób dający możliwość osobistej refleksji słuchacza. Taka idea zawsze przyświecała Jego zmaganiom ze słowem. Słowem, w którym odnajdujemy głęboką duchowość autora, ale również Jego rozumienie natury i szeroko pojętej kultury, gdzie sztuka odgrywała zasadniczą rolę.

Wiersz, który proponuję jest znakomitym przykładem wrażliwości religijnej ks. Pasierba, ale też pokazem zdolności lirycznych jego poezji. *Noli me tangere*, czyli *Nie zatrzymuj mnie* jest ilustracją ewangelicznego tekstu (J 20.17), opisującego Zmartwychwstałego Jezusa, który ukazał się Marii Magdalenie (najczęściej przedstawianego jako ogrodnika). To słowa Jezusa, który nie pozwala się dotknąć Marii Magdalenie.

Według egzegezy, sformułowanie to oznacza, że relacja z Chrystusem po zmartwychwstaniu nie powinna opierać się na zmysłowym dotyku, lecz na wierze. Ale to tylko jedna z interpretacji. My wraz z autorem podążamy z nim jeszcze innymi drogami, moim zdaniem pięknymi. Zachęcam do pójścia tą drogą.

Tomasz Iwasiów

Noli me tangere

powiedzieć łące
idąc po niej lekko
jak w tańcu
nie zatrzymuj mnie

podnosząc ramię
położone słońcem
nie zatrzymuj mnie

powiedzieć wiosnie
ze szczęścia kwitnącej
nie zatrzymuj mnie

z czerwoną różą
przypiętą na sercu
nie zatrzymuj mnie

powiedzieć Magdalenie
wiernej aż do końca
nie zatrzymuj mnie

każdemu kto gorąco
pragnie byś nie odszedł
nie zatrzymuj mnie

powiedzieć ziemi
bez żalu jak w tańcu
nie zatrzymuj nie zatrzymuj mnie

Święcenia diakonatu w naszej parafii

Z wdzięcznością i pokorą pragnę podzielić się z Wami radością zbliżających się święceń diakonatu, do których przygotowywałem się przez kilka ostatnich lat. Jako mąż i ojciec doświadczam jak Pan Bóg prowadzi mnie drogą powołania nie tylko przez małżeństwo i rodzicielstwo, ale także przez służbę na rzecz bliźnich i Kościoła.

19 kwietnia 2026 roku podczas mszy świętej o godz. 12:30 w naszej parafii ks. bp Sławomir Oder udzieli mi sakramentu święceń diakonatu. Serdecznie zapraszam do udziału we wspólnym spotkaniu z Panem Bogiem prosząc o modlitwę, abym mógł jak najlepiej wypełniać wolę naszego Ojca i podążać drogą, jaką dla mnie przygotował dla zbawienia nie tylko mnie, ale i wszystkich osób, którym przyjdzie mi służyć w ramach posługi diakona. Będę wdzięczny też za modlitwę w intencji mojej rodziny, która wraz ze mną odkrywa drogę powołania.

Diakonat jest pierwszym stopniem sakramentu święceń w Kościele rzymskokatolickim, a kolejnymi są prezbiterat i episkopat. Poniżej, bardzo skrótowo przedstawię istotę i znaczenie posługi diakona stałego, ale w kolejnych wydaniach *Być Kościołem* postaram się to rozszerzyć. Osoba przyjmująca sakrament święceń diakonatu przestaje być świeckim i staje się duchownym. Diakon w kościele rzymskokatolickim pełni posługę służby (gr. *diakonia*), obejmującą trzy główne obszary: Słowo Boże, liturgię, a zwłaszcza miłosierdzie wobec bliźniego. Diakon głosi Ewangelię podczas mszy świętej oraz może wygłaszać homilie i kazania, w tym kazania pasyjne, a także prowadzić rekolekcje. Uczestniczy w liturgii, pomagając kapłanowi przy ołtarzu. Ważnym wymiarem jego posługi jest działalność charytatywna: troska o ubogich, chorych i potrzebujących, a także animowanie dzieł miłosierdzia. Diakon może przygotowywać ludzi do przyjęcia sakramentów, ale może także udzielać sakramentów chrztu świętego i Eucharystii, asystować w imieniu Kościoła przy zawieraniu małżeństwa, przewodniczyć nabożeństwom (np. Liturgii słowa, pogrzebom, nabożeństwom okolicznościowym), zanosić Komunię Świętą starszym, chorym i niepełnosprawnym. W zakresie udzielanych sakramentów staje się ich szafarzem zwyczajnym. Może także udzielać sakramentaliów, w tym błogosławić osoby, przedmioty, miejsca i pokarmy na zasadach określonych przez Kościół. Może być także kierownikiem duchowym. Diakon nie sprawuje Eucharystii, ani sakramentów pokuty i pojednania, czy namaszczenia chorych, są to bowiem posługi zarezerwowane dla prezbiterów i biskupów.

Diakon jest powołany przede wszystkim do bycia znakiem Chrystusa Sługi. Działa w jedności z biskupem i prezbiterami, wspierając ich w duszpasterstwie, prowadząc ludzi do zbawienia, które jest dziełem i darem Chrystusa. W przypadku diakonów stałych ich posługa zazwyczaj łączy się z życiem rodzinnym i zawodowym, co pozwala im wносить doświadczenie świeckiego życia w przestrzeń i dla dobra Kościoła.

Z serca dziękuję za wsparcie i modlitwę. Raz jeszcze zapraszam do udziału w wydarzeniu wyjątkowym, nie tylko dla mnie i mojej rodziny, ale także dla całej naszej wspólnoty parafialnej, w której, jeśli taka będzie wola Pana Boga, już niebawem będę posługiwał jako diakon stały.

KRONIKA PARAFIALNA

ZMARLI

„Szczęśliwy, kogo wybierasz
i przygarniasz, mieszkam on
w Twoich pałacach”
(Ps 65,5)

Margot Bednorz l. 80
Barbara Góralczyk l. 75
Janina Witek l. 89
Wiesława Rutkowska l. 72
Józef Rozkosz l. 70.
Stanisława Wasiewicz l. 99
Helena Mazur l. 94
Sabina Adamik l. 83
Stefan Frycz l. 76
Aldona Haza l. 54
Waldemar Święty l. 90
Mirosława Stawarska l. 88
Zbigniew Walczak l. 75
Jan Barczyk l. 71
Katarzyna Rej l. 65
Adam Pustuł l. 73
Edeltrauda Steuer l. 92

CHRZTY

„Radośnie śpiewajcie Bogu,
naszej, Mocy, wykrzykujcie
Bogu Jakuba”
(Ps 81,2)

Alicja Laura Sikora
Natalia Anna Więclaw
Tytus Jan Jarczewski
Ignacy Maksymilian Sierny

ZAPROSZENIA

Transmisja Mszy św. przez stronę internetową:
www.krzyz-gliwice.pl w niedzielę o godz. 9:30.
Transmisja Nowenny do Matki Bożej Nieustającej
Pomocy we wtorek o godz. 18:00 przez TV
IMPERIUM oraz stronę www.krzyz-gliwice.pl

- 30.03 – Droga Krzyżowa ulicami miasta
- 2-4.04 – TRIDUUM PASCHALNE
- 5.04 – WIELKANOC. Niedziela
Zmartwychwstania Pańskiego
- 6.04 – Poniedziałek w Oktawie Wielkanocy
- 12.04 – II Niedziela wielkanocna czyli
Niedziela Miłosierdzia Bożego.
- 12.04 – Zmiana Tajemni Żywego Różańca
- 18.04 – Bractwo MBNP
- 19.04 – Święcenia diakonatu p. Krzysztofa
Kwietnia
- 26.04 - IV Niedziela wielkanocna czyli
Dobrego Pasterza

Piątek Miłosierdzia:

Adoracja od 6:00 do 19:00. Droga Krzyżowa
o 8:00, Eucharystia o 12:00, Koronka do Bożego
Miłosierdzia o 15:00. Spowiedź od 6:00 do 19:00.

Kancelaria parafialna czynna: we wtorek
i czwartek od 10:00 do 11:00 i od 16:00 do 17:00.

Biuro Radia Maryja – wtorek 9:00-9:45.

Poradnia Życia Rodzinnego – środa 17:00-
19:00, Dom parafialny, ul. Daszyńskiego 4.

Msze Święte

Dni powszednie:

6:00, 7:00, 8:30, 18:30

Niedziele:

6:30, 8:00, 9:30, 11:00,
12:30, 16:00, 18:00 i 19:30

PISMO REDAGUJA

Być Kościołem

Kontakt: tel. 32 231 44 70
bk.cssr@gmail.com

o. Stanisław Madejczyk
o. Ireneusz Krzywoń
o. Sławomir Pawłowicz
Aleksandra Gawor
Piotr Gawor
Tomasz Iwasiów

Krzysztof Kwiecień
Daria Mościńska
Mateusz Nowak
Gabriela Ogonowska
Zbigniew Ogonowski
Jan Surówka

HADES

CENTRUM POGRZEBOWE
& KREMATORIUM

INFOLINIA 24/7

 607 312 319

ul. Wolności 209 | Zabrze

- ♣ KREMACJA
- ♣ TRUMNY
- ♣ POCHÓWEK
- ♣ URNY
- ♣ CEREMONIE
- ♣ POMNIKI

Usługi
Funeralne
Premium

Chrzcziny • Urodziny • Wesela • Rocznice • Stypy

DWOREK UHRABIEGO
a ceny dla każdego

Świętokrzyska 6
605 123 250
Gliwice (2 min z kościoła)

Ośrodek Szkolenia Kierowców

 DZIWISZ

Krzysztof Dziwisz

Gliwice
ul. Kozielecka 1a (LO nr 4)

tel. 801-50 88 32
www.osk-dziwisz.pl

**APTEKA
ZDROWIT**

 **Apteka
Zdrowit**

Gliwice

ul. Sobieskiego 2

Pon-Pt 7:00-20:00
Sobota 8:00-16:00
tel. 32 231 26 26